

Stalin, J.W.

REDEVOERING IN DE VERGADERING VAN DE KIEZERS VAN HET STALIN-KIESDISTRICT VAN DE STAD MOSKOU.

11 December 1937 in de Grote Schouwburg.

Kameraden! Ik moet erkennen, dat ik niet voornemens was om een redevoering te houden. Maar onze geachte Nikita Sergejewitsj heeft mij, om zo te zeggen, met geweld hierheen gesleept, naar deze vergadering: wees zo goed een goede redevoering te houden, zeide hij. Waarover moet ik spreken, wat voor een redevoering zal ik houden? Alles wat voor de verkiezingen gezegd moest worden is reeds gezegd, het is al eerder gezegd in de redevoeringen van onze leidende kameraden: Kalinin, Molotow, Worosjilow, Kaganowitsj en vele andere verantwoordelijke kameraden. Wat valt er nog aan deze redevoeringen toe te voegen?

Er wordt, zegt men, opheldering verlangd over enige vraagstukken van de verkiezingskampagne. Welke ophelderingen, met betrekking tot welke vraagstukken? Alles wat opgehelderd moest worden is reeds opgehelderd, meer dan eens opgehelderd in de bekende circulaires van de partij der bolsjewiki, van de Kommunistische Jeugdbond, van de Centrale Raad der Vakbonden van de Sowjet-Unie, van de Osoaviachim, van het Komitee voor sportaangelegenheden. Wat valt er aan deze ophelderingen nog toe te voegen?

Zeker, ik zou een soort oppervlakkige redevoering over alles en nog wat kunnen houden (gelach). Het is mogelijk, dat zulk een redevoering het publiek aangenaam bezig zou houden. Men zegt dat er niet alleen ginds, in de kapitalistische landen, maar ook bij ons in het Sowjetland grootmeesters op het gebied van zulke redevoeringen worden gevonden (vrolijkheid, applaus). Maar ten eerste ben ik geen grootmeester op het gebied van zulke redevoeringen. En ten tweede, is het de moeite waard ons thans met gemakkelijke dingen bezig te houden, nu allen bij ons, bolsjewiki, zoals men zegt „tot over de oren in het werk zitten“? Ik geloof, dat het niet de moeite waard is.

Het is duidelijk dat men in deze omstandigheden geen goede redevoering kan houden.

En toch, aangezien ik mij nu eenmaal op de tribune bevind, moet ik natuurlijk wel zus of zo het een en ander zeggen (levendig applaus).

In de eerste plaats zou ik de kiezers dank willen zegen (applaus) voor het vertrouwen, dat zij in mij hebben gesteld. (applaus)

Men heeft mij kandidaat gesteld en de verkiezingskommissie van het Stalin-kiesdistrict van de Sowjethoofdstad heeft mij als kandidaat-afgevaardigde geregistreerd. Dat is een groot vertrouwen, kameraden. Sta mij toe, u ten zeerste te danken voor het vertrouwen, dat gij in de partij der bolsjewiki, waarvan ik lid

ben en persoonlijk in mij als vertegenwoordiger van deze partij, hebt gesteld (levendig applaus).

Ik weet wat vertrouwen betekent. Het legt natuurlijk nieuwe, nog meer plichten op mijn schouders en dus een nieuwe een nog grotere verantwoordelijkheid. Wel, bij ons bolsjewiki is het geen gewoonte verantwoordelijkheid uit den weg te gaan. Ik aanvaard die gaarne (daverend, langdurig applaus).

Van mijn kant zou ik u, kameraden, willen verzekeren dat ge gerust op kameraad Stalin kunt vertrouwen (stormachtige langdurige ovatie. Uitroepen in de zaal: En wij allen zijn voor kameraad Stalin!) Gij kunt er op rekenen dat kameraad Stalin zijn plicht tegenover het volk (applaus) tegenover de arbeidersklasse, (applaus) tegenover de boeren (aplaus), tegenover de intellectuelen (applaus), zal weten te vervullen.

Verder zou ik u, kameraden, willen gelukwensen met de komende feestdag van het gehele volk, met de dag van de verkiezingen voor de Hoge Sowjet van de SowjetUnie (levendig applaus). De komende verkiezingen zijn geen gewone verkiezingen, kameraden. Dat is inderdaad een feestdag voor het gehele volk, voor onze arbeiders, onze boeren, onze intellectuelen (daverend applaus). Nooit ter wereld, nooit hebben er zulke werkelijk vrije en werkelijk democratische verkiezingen plaats gehad! De geschiedenis kent geen voorbeeld van dien aard (applaus). Het gaat er niet om, dat de verkiezingen bij ons algemene, gelijke, geheime en direkte verkiezingen zullen zijn, hoewel dit op zichzelf van grote betekenis is. Het gaat er dat de algemene verkiezingen bij ons zullen worden gehouden als de vrijste en meest democratische verkiezingen, vergeleken met de verkiezingen in welk land ter wereld ook.

Er worden ook in sommige kapitalistische landen, in de zogenaamde democratische landen, algemene verkiezingen gehouden. Maar in welke situatie hebben deze verkiezingen plaats? In een situatie van klassenbotsingen, in een situatie van klassenvijandschap, in een situatie, dat de kapitalisten, de landheren, de bankiers en de andere haaien van het kapitalisme hun druk op de kiezers uitoefenen. Zulke verkiezingen, zelfs als het algemene, gelijke, geheime en direkte verkiezingen zijn, kan men geen volkomen vrije, volkomen democratische verkiezingen noemen.

Bij ons , in ons land, hebben de verkiezingen daarentegen in volkomen andere situatie plaats. Bij ons zijn er geen kapitalisten, geen landheren en bestaat er dus geen druk van de kant der bezittende op de niet-bezittende klassen. Bij ons worden de verkiezingen gehouden in een situatie van samenwerking van de arbeiders, de boeren, de intellectuelen, in een situatie van wederzijds vertrouwen, ik zou willen zeggen van onderlinge kameraadschap, omdat er bij ons geen kapitalisten en geen landheren zijn, omdat er geen uitbuiting bestaat en er dan ook niemand is, die op het volk druk zou kunnen uitoefenen, teneinde zijn wil te vervalsen.

Dat is de reden, waarom onze verkiezingen de enig werkelijk vrije en werkelijk democratische op de gehele wereld zijn (levendig applaus).

Zulke vrije en werkelijk democratische verkiezingen konden alleen op de grondslag van de zegepraal der socialistische orde ontstaan, alleen op de basis van het feit, dat bij ons niet eenvoudig het socialisme wordt opgebouwd, maar dat het reeds in de levenswijze, in het dagelijks leven van het volk is overgegaan. Tien jaar geleden had men er over kunnen discussiëren of men bij ons het socialisme op kon bouwen of niet. Thans is dat al geen discussievraagstuk meer. Thans is het een vraagstuk van de feiten, van het levende leven, van de levenswijze, die het gehele leven van het volk doordringt. Onze fabrieken en bedrijven werken zonder kapitalisten. Mensen uit het volk leiden het werk. En dat heet bij ons socialisme van de daad. Op onze velden arbeiden de werkers van de grond zonder landheren, zonder koelakken. Mensen uit het volk leiden het werk. En dat heet bij ons het socialisme in het dagelijks leven, dat heet bij ons een vrij, socialistisch leven.

Ziehier op welke grondslag er bij ons nieuwe, werkelijk vrije en werkelijk democratische verkiezingen tot stand zijn gekomen, verkiezingen, waarvan de geschiedenis der mensheid geen enkel voorbeeld kent.

Hoe zou men u dan met de dag van de feestdag van het volk, met de dag van de verkiezingen voor de Hoge Sowjet van de Sowjet-Unie niet gelukwensen! (Stormachtige ovatie in de gehele zaal).

Verder zou ik u, kameraden, een raad willen geven, de raad van een kandidaat-afgevaardigde aan zijn kiezers. Neemt men de kapitalistische landen, dan bestaan daar tussen de afgevaardigden en de kiezers zekere eigenaardige, ik zou willen zeggen, vrij zonderlinge betrekkingen. Zolang de verkiezingen aan de gang zijn, koketteren de afgevaardigden met de kiezers, spelen zij den gediensstige tegenover hen, zweren zij hun trouw, doen zij een massa beloften van allerlei soort. Het schijnt alsof de afgevaardigden volkomen van de kiezers afhankelijk zijn. Zodra echter de verkiezingen hebben plaats gehad en de kandidaten afgevaardigden zijn geworden, wijzigen zich de betrekkingen radikaal. Het blijkt dat de afgevaardigden, inplaats van afhankelijk van de kiezers te zijn, volkomen onafhankelijk zijn. Voor de duur van vier of vijf jaar, d.w.z. tot onmiddellijk voor de nieuwe verkiezingen, voelt de afgevaardigde zich volkomen vrij, onafhankelijk van het volk, van zijn kiezers. Hij kan van het ene kamp naar het andere overgaan, hij kan van de juiste weg naar een verkeerde weg afdwalen, hij kan zich zelfs in zekere machinaties van niet geheel zuivere aard verstrikken, hij kan zoveel buitelingen maken als hij wil, — hij is onafhankelijk.

Kan men zulke betrekkingen als normaal beschouwen? In geen geval, kameraden. Met deze omstandigheid heeft onze grondwet rekening gehouden en wettelijk vastgelegd, dat de kiezers het recht hebben hun afgevaardigden voor het verstrijken van de termijn terug te roepen, als zij streken beginnen uit te

halen, van de weg beginnen af te dwalen en vergeten dat zij van het volk, van de kiezers afhankelijk zijn.

Dat is een prachtige wet, kameraden. De afgevaardigde moet weten, dat hij een dienaar van het volk, zijn afgezant in de Hoge Sowjet is en hij moet de weg volgen, die hem door de opdracht van het volk werd aangegeven. Dwaalt hij van deze weg af, dan hebben de kiezers het recht te eisen dat er een nieuwe verkiezing wordt gehouden en zij hebben het recht om den afgevaardigde die van de weg is afgedwaald, de bons te geven (vrolijkheid, applaus). Dat is een uitstekende wet. Het is mijn raad, de raad van een kandidaat-afgevaardigde aan zijn kiezers, dit recht van de kiezers niet te vergeten, het recht n.l. om de afgevaardigden voor het eindigen van de termijn terug te roepen, de werkzaamheid van hun afgevaardigden na te gaan, hen te controleren en als zij het in hun hoofd mochten halen om van de juiste weg af te dwalen, hun hun congé te geven en het uitschrijven van nieuwe verkiezingen te eisen. De regering is verplicht om nieuwe verkiezingen uit te schrijven. Het is mijn raad, om aan deze wet te denken en daar, zo nodig, gebruik van te maken.

Ten slotte nog een raad van een kandidaat-afgevaardigde aan zijn kiezers. Wat moet men in het algemeen van zijn afgevaardigden eisen, als men van alle mogelijke eisen alleen de allerelementairste neemt?

De kiezers, het volk, moeten van hun afgevaardigden eisen, dat zij tegen hun taak opgewassen blijven, dat zij bij hun werk niet tot het peil van politieke kleinburgers afzakken; dat zij op hun post politici van het Leninistische type blijven, dat zij politici van dezelfde klaarheid en vastheid zijn, als Lenin dit was (applaus); dat zij even onverschrokken in de strijd en meedogenloos tegen de vijanden van het volk zijn als Lenin dit was (applaus); dat zij vrij van paniek, van ieder spoor van paniek zijn, als de toestand gekompliceerd wordt en er zich aan de horizon het een of andere gevaar aftekent, dat zij even vrij van ieder spoor van paniek zijn, als Lenin dat was (applaus); dat zij bij het beslissen van gekompliceerde vraagstukken, waarbij een alzijdige oriëntering en een alzijdig overwegen van elk voor- en nadeel nodig is, even wijs en bedachtzaam zijn als Lenin dat was (applaus); dat zij even waarheidslievend en eerlijk zijn als Lenin dat was (applaus), dat zij hun volk evenzeer zullen liefhebben, als Lenin het volk lief had (applaus).

Kunnen wij zeggen, dat alle kandidaat-afgevaardigden juist zulk soort politici zijn? Ik zou dat niet willen zeggen. Er zijn allerlei soort mensen, allerlei soort politici op de wereld. Er zijn mensen, van wie men niet kan zeggen, wie zij zijn, of zij goed of slecht, dapper of laf zijn, of zij tot het einde toe voor het volk, of vijanden van het volk zijn. Er zijn zulke mensen en er zijn zulke politici. Zij bestaan ook onder ons, onder de bolsjewiki. Gij weet het zelf, kameraden: geen gezin zonder mislukkingen (gelach, applaus). Van zulke mensen van een onbepaald type, mensen, die eerder aan politieke kleinburgers dan aan politieke funktionarissen doen denken, mensen van zulk een onbepaald, vaag type heeft de grote Russische schrijver Gogol zeer treffend gezegd: „Het zijn mensen, zegt

hij, geheel onbepaald, niet het een en niet het ander, je weet niet wat het voor mensen zijn, zij zijn noch in de stad Bogdan, noch in het dorp Selifan" (vrolijkheid, applaus). Van zulke onbepaalde mensen en funktionarissen zegt de volksmond bij ons eveneens zeer treffend: de man is zo zo — geen vlees en geen vis (algemene vrolijkheid, applaus) „den Heer geen kaars en de duivel geen pook" (algemene vrolijkheid, applaus).

Ik kan niet uit volle overtuiging zeggen, dat er onder de kandidaten-afgevaardigden (ik verzoek hen natuurlijk om verontschuldiging) en onder onze funktionarissen geen mensen zijn die eerder aan politieke kleinburgers doen denken, die volgens hun aard, volgens hun gehele gedaante aan de mensen van het type doen denken, van wie men onder het volk zegt: „den Heer geen kaars en den duivel geen pook" (vrolijkheid, applaus).

Ik zou willen, kameraden, dat gij uw afgevaardigden systematisch beïnvloedt, dat gij hun inscherpt, dat zij het grote voorbeeld van den groten Lenin steeds voor ogen moeten hebben en Lenin in alles navolgen (applaus).

De funkties van de kiezers eindigen niet bij de verkiezingen. Zij strekken zich uit over de gehele periode van het bestaan van de Hoge Sowjet gedurende een bepaalde periode van wetgeving. Ik heb reeds over de wet gesproken, die aan de kiezers het recht geeft hun afgevaardigden voor het eindigen van de termijn terug te roepen, als zij van de juiste weg afdwalen. De plicht en het recht van de kiezers liggen dus hierin, dat zij hun afgevaardigden gedurende de gehele tijd onder kontrôle houden en hun inscherpen, om in geen geval tot het peil van politieke kleinburgers af te zakken, dat de kiezers hun afgevaardigden inscherpen, zo te zijn, als de grote Lenin is geweest (applaus).

Dat kameraden is mijn tweede raad aan u, de raad van een kandidaat-afgevaardigde aan zijn kiezers. (Daverend, langdurig applaus, dat in een ovatie overgaat* Allen verheffen zich van hun zetels en richten hun blikken op de regeringsloge, waarheen kameraad Stalin begeeft. Kreten: „Hoera voor de grote Stalin!" „Hoerq voor Stalin!" ' „Leve kameraad Stalin, hoera!" „Leve de eerste Leninist ——— de kandidaat-afgevaardigde voor de Sowjet van de Unie, — kameraad Stalin! Hoera!")